

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΕΣ

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΚΑΙ... ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Θά θυμάστε, όλοι, τὸ τραγικό ναυάγιο τῆς «Λουζιτανίας». Τὴ στιγμή, λοιπόν, πού τὸ πλερωκίνηιο άρχισε νά βουλιάξει, ἐπάνω στό κατάστρωμά του εὐρίσκοντο δύο Ἑβραίοι. Ὁ ένας ἀπ' αὐτοὺς θρηνοῦσε ἀπελπισμένα.

— Τί κάνεις ἐστί, καϊμένε Σολομών; τοῦ εἶπε τότε ὁ ἄλλος γιά νά τὸν παρηγορήσῃ. Μήπως ... εἶνε δικό σου τὸ πλοίο; ...

Μιά μέρα, ὁ Θεός συνήγτησε στόν Παράδεισο ἕναν καθολικό, ἕναν διαμαρτυρούμενο, κι' ἕναν ἑβραίο.

— Θά δώσω στόν καθένα σας ὅτι μοῦ ζητήσῃ, εἶπε. Σὺ, διαμαρτυρούμενε, τί θέλεις;

— Ἐγὼ Κύριε; ... Τὴν δύναμι.

— Στήν χαρίζω; πάρ' τὴν! Ἄμ' ἐσὺ; ... ερώτησεν ὁ Ὑψίστος τὸν καθολικό.

— Ἐγὼ κύριε θά ἤθελα ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου.

— Χάρισμά σου. Στο δίνο ὅλο... Ἐσὺ, Σαμουήλ, τί θά μοῦ ζητήσῃ, ερώτησε τέλος τὸν ἑβραίο.

— Ἐγὼ Κύριε... Τίποτε... Ἢ θά σέ παρακαλοῦσα μόνο νά μοῦ δώσῃς... τὴ διεύθυνση τοῦ Καθολικοῦ! ...

Λίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἤρταν τῆς Γερμανίας, δύο Ἑβραίοι τῆς Βαρσοβίας, βγαίνοντας ἀπ' τὴ Συναγωγή, κουβέντιαζαν μεταξύ τους:

— Ξέρεις, λοιπόν, ἕνα πρᾶγμα, καϊμένε Μεντελέ; ... Ὁ Μωϋσῆς ἦταν ἕνας παληάνθρωπος, ἕνα γουροῦνι! ...

— Τοελλάθηςες; Τί λόγια εἶν' αὐτὰ πού λές γιά τὸν μεγάλο μας Μωϋσῆ;

— Ἄκουσε με τί σοῦ λέω! Ὁ Μωϋσῆς φέρθηκε σάν γουροῦνι!

— Γιά ποιο λόγο;

— Ρωτᾶς τὸ λόγο!; Τί τὸν ἀνάγκαζε, σέ παρακαλῶ, νά διαβῆ τὴν Ἐρυθρά Θάλασσα; Δὲν καθόταν στ' αὐτὰ του, κεῖ κάτω στήν Αἴγυπτο; ...

— Καί γιατί;

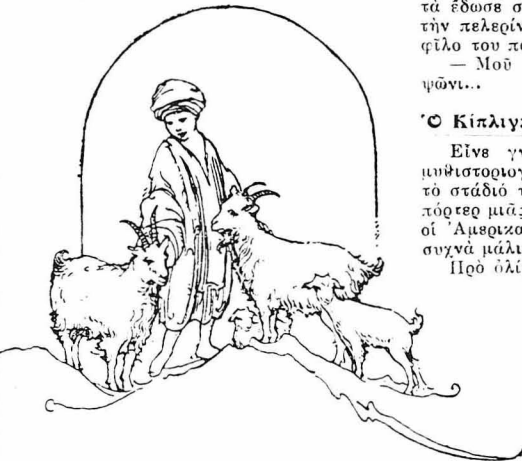
— Πῶς «γιατί»; ... Μά, ἡλίθιε, ἀν εἶχαμε μείνει στήν Αἴγυπτο ἀπὸ τότε, ἀντί... τὼν χαρτινῶν μάρκων μας πού δὲν ἀξίζουν τίποτε θάχαμε σήμερα τοῦ κόσμου τίς ἐγγλέζικες λίρες! ...

ἀπ' αὐτοὺς:

Κατὰ τίς ἐξῆ τὸ πρωί, ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς ἀκούσε φωνές στό δωμάτιο ποῦταν τὸ κλουβὶ πού ὁ κυριὸς του εἶχε τὸν ἀγριόγατο, κι' ἐγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου του. Ἐτρεξε ἀμέσως ἐκεῖ καί κούταξε ἀπ' τὸ παραθυράκι. Εἶδε τότε ἐμένα μὲν λιπόθυμο καί κλεισμένο μέσα στό κλουβὶ, καί τὸν ἀγριόγατο ἐλευθεροῦ νά ροκανίζει ἕνα φριχτὰ παραμορφωμένο ἀνθρώπινο σῶμα, πού κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἦταν τὸ σῶμα τοῦ κυρίου του. Εἰδοποίησε ἀμέσως τοὺς ἄλλους ὑπηρέτες, καί, σὲ λίγο, ἀπὸ τὸ παραθυράκι τῆς σιδερένιας πόρτας ἐπυροβόλησαν τὸ φοβερὸ ἀγριόγατο καί τὸν ἐκόκτωσαν. Πῆρναν τότε τὸ πτώμα τοῦ κυρίου τους, πού δὲν εἶχε μείνει οὔτε τὸ μισό, καί βγάλανε καί μένα, ἀνασθητο, ἀπ' τὸ κλουβί. Φέρνανε γιαιτό καί νοσοκόμο, κι' αὐτοὶ περιποιήθησαν τὴν πληγὴ μου, πού ἦτανε πολὺ σοβαρῶτερη ἀπ' ὅτι εἶχα νομίσαι...

Ἄμα αὐτὰ ποὺ συνέβησαν ἦσαν σκοτεινὸ μυστήριον γι' αὐτοὺς. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀόγησα καί πολὺ νά μάθω τί εἶχε συμβαί. Γιά πολὺν καιρὸ, ἡ κατάσταση μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νά φύγω. Κι' εἶσαι ἔμεινα πάνω ἀπὸ δύο μῆνες ἐκεῖ. Τέλος, ὁ γιατρός μούπε πὼς μποροῦσα νά πάω στίτι μου.

Ὅταν ἔφτασα στό Λονδίνο, ἔμαθα γρήγορα με ποῖο σκοποῦ μοῦθε στήσει τὴν παγίδα αὐτὴ ὁ ξάδερφος μου. Τὴν ἰδια μέρα δηλαδή πού μ' ἔφερεε στόν ἀγριόγατο γιά νά με κατασπαράξῃ ὁ θεῖος μὲς λόθος Σουίθerton βροῦθησε σπαγγαλισμένος στήν κάμαρά μου. Στὴν ἀνάκριση, ἀπεκαλυφθῆ ὅτι ὁ θαλαμηπόλος τοῦ θεῖου μου, ὁ ὁποῖος ἐξηφανίσθη κι' ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ δράστης τοῦ σπαγγαλισμοῦ εἶχε τακτικὴ ἀλλογηγοφία μὲ τὸν ξάδερφό μου. Καί τότε κατάλαβα... Ἐπειτ' ἀπὸ μένα, ὁ ξάδερφος μου ἦταν ὁ πωλιτὸς κατὰ σειρὰν φυσικὸς κληρονόμος τὸν θεῖον μου. Σχέφθηκε λοιπόν νά με ξεκαίρῃ. Ἄν πετύχαινε τὸ σχέδιό του, θά ἔφευγα ἐγὼ ἀπ' τὴ μέση καί θά κληρονομοῦσα αὐτό τὸ θεῖο μου. Λέ σκεφτήκε ποτὲ πὼς μποροῦσε ν' ἀποκαλυφθῆ ὅτι εἶχε σχέσιες μὲ τὸ θαλαμηπόλο τοῦ θεῖου καί πὼς θά τὸν υπονομιάζουσαν γιά τὸ θάνατό μου. Θά φαινόταν ἀπλῶς πὼς εἶχα πάσι, μόνος μου, νά ἰδοῦ τὸ γάτο, δὲν εἶχα προσέξει πὼς ἦταν ἐλευθερος, ἐξὼ ἀπ' τὸ κλουβὶ του, καί τὴν εἶχα πάθει. Κι' εἶσαι θά ἦταν ἐν τάξει. Τὰ πρᾶγματα ὅμως δὲν ἔγιναν ἐτσι. Στάθιμα ἐγὼν ταχερότερος ἀπ' αὐτόν, καί τὴν ὡρα ποῦθηε νά δῆ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀτιμίας τοῦ πιάστηκε ὁ ἴδιος στήν παγίδα ποῦχε στήσει γιά μένα...

Κένεν Ντεϋλ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Ντ' Ἀννούτσιος κι' ὁ Ποετᾶστρος

Ἐνας νεαρός ποετᾶστρος ἀκούγοντας νά γίνεται τόσος θόρυβος γύρω ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ ντ' Ἀννούτσιου, παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στόν ἐνδοξο ποιητὴ καί τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητέ μαίτρο, ἀκούσα νά γίνεται τόσος θόρυβος γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά σας, μὰ δὲν σὰς εἶχα δεῖ ποτὲ μου...

Κι' ὁ ποιητὴς χαμογελώντας, τοῦ ἀπάντησε:

— Ναι, κ' ἐγὼ σὰς βλέπω σήμερα γιά πρώτη φορά, μὰ ἀντιστρόφως πρὸς ἐμένα, δὲν ἀκούσα ποτὲ μου νά μιλοῦν γιά σὰς! ...

Κουρτελιν καὶ Βόλφ

Τὸν περσιμένο χειμῶνα, ἕνα βράδι μὲ διαβολέμενο καιρὸ, ὁ διάσημος Γάλλος εὐθυμογράφος Κουρτελιν, ἦταν προσχαλεσμένος σὲ δειπνο στό σπίτι τοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως Πιέρ Βόλφ.

Μετὰ τὸ δειπνο, ὅταν οἱ προσχαλεσμένοι ἔφευγαν, ὁ Βόλφ ἀντελήφθη ὅτι ὁ Κουρτελιν δὲν εἶχε ἐπαγωγφοί.

— Πῶς; δὲν ἔχεις πανοφροί μ' αὐτὸ τὸ κροῖ; τὸν ερώτησε.

— Μοῦ τὸ ἐκλεψαν! ... εἶπε ὁ Κουρτελιν.

— Θέλεις νά σοῦ δανείσω μιὰ πελερίνα;

— Ὅχι, δὲν δανειζομαι ποτὲ μου τίποτε.

— Τότε νά σοῦ τὴν χαρίζω, εἶπε γελώντας ὁ Βόλφ.

— Δὲν δέχομαι ἐλεημοσύνες...

— Τότε στήν σουλάω...

— Πόσο; ρωτᾶει ζοηρά ὁ Κουρτελιν.

— Δέκα φράγκα!

— Καλά!

Καί βγαίνοντας δέκα φράγκα ἀπὸ τὴν τσέπη του ὁ Κουρτελιν τὰ ἔδωσε στόν Πιέρ Βόλφ. Συγχρόνως πῆρε τὴν πελερίνα καί ἔφυγε ψιθυρίζοντας στό φέλλο του πὺ τὸν συνάδευσε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔκανα ἄσχημο φωνί...

Ὁ Κίπλιγκ καί ὁ Ἀμερικάνος

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ διάσημος Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Ρυντνὰο Κίπλιγκ ἄρχισε τὸ στάδιό του στήν Ἀμερικὴ ὡς ἀπλὸς ρεπόρτερ μὲς μικρῆς εφημερίδας. Γι' αὐτὸ καί οἱ Ἀμερικανοὶ τὸν ἐκτιμοῦν ἐξαιρετικὰ καί συχνὰ μάλιστα τοῦ στέλλουν γραμίματα.

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ὁ Ἄγγλος μυθιστοριογράφος ἔλαβε ἀπὸ τὸ Σιγκαγο μιὰ ἐπιστολὴ ἐνὸς πλουσιοῦ ἀναγνωστοῦ του, συνταγμαμένη ὡς ἐξῆς:

Ἄγαπητέ διδάσκαλε, Ἐγὼ μάθει ὅτι πληρόνηθε ἕνα δολλᾶριο γιά κάθε λέξη πού γράφετε. Λοιπόν, θά ἐπιθυμοῦσα πολὺ νά εἶχα ἐν' αὐτόγραφό σας, γιά νά τὸ προσθέσω στή συλλογὴ τῶν αὐτογράφων τῶν ἄλλων μεγάλων συγγραφέων πού ἔχω. Γι' αὐτὸ καί σὰς ἔσοικλιω πέντε δολλᾶρια γιά νά μοῦ γράψετε λίγες λέξεις.

Ὁ Κίπλιγκ μόλις ἔλαβε τὸ γράμμα τοῦ Ἀμερικανοῦ, τοῦ ἀπάντησε ὡς ἐξῆς:

«Σὰς ἀπευθύνω τοὺς χαιρετισμούς μου.»

Δὲν ὑπέγραψε δὲ γιαιτὶ σύμφωνα μὲ τὸ λογαριασμὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ—ἕνα δολλᾶριο τὴ λέξι—δὲν πείσσειαν χρημάτα. Κι' εἶσαι τὸ αὐτόγραφο δὲν εἶχε καμμία ἀξία! ...

Οἱ φτωχοὶ συγγραφεῖς.

Ποιά ἦταν ἡ τιμὴ στήν ποὺλὴθησαν τὰ μεγαλεῖτρα φιλολογικά ἔργα ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τὸν; Ὁ Ὅμηρος, ὅπως ἐβῆ ἡ παράδοσις, ἀντὶ τῆς φιλοξενίας τὴν ὁποῖαν τοῦ παρέχον, ἀπήγγελε ἀπὸ ἱπᾶσματα τῆς «Γαῖδος» καί τῆς «Ὀδυσσεΐας» του.

Ὁ Μίλτων ἐπώλησε τὸν «Ἀπολωσθέντα Παράδεισο» ἀντὶ 5 λιρών στερελινῶν.

Ὁ Γκολσμὺδ πάλι ἐπώλησε ἕνα ἔργο του ἀντὶ 50 λιρών.

Ὁ Βενανζέρους παρεχώρησε σ' ἕνα ἐξδότη τὰ ἐπι τῶν ἔργων του δικαιώματα ἀντὶ μιὰς ἰσοβίου ἐπιχορηγήσεως 800 φράγγων ἐτησίως.

Ὁ Μαλλζᾶν, τοῦ ὁποῖου τὰ ἔσοδα δὲν ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τὰ ἔργα πού ἔγραψε, ὄνειρονοῦσαν ν' ἀνοίξῃ ἕνα... μπαζάλικο πὲ νεγροτικό δρόμο, στό ὅτιο νά κερμάσῃ τὴν ἐπιγραφή: «Ὅσοι πῆ Μπαζζᾶν, παρτωπόλης.» Ὑπελόγηε ὅτι χάρις σ' αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή θά γερμῆ πλάτας τὸ μαγαζὶ του, τοὺς ὁποῖους θά τοὺς ἐπιπρωτοῦσε ὁ ἴδιος. Μὰ ἐλλείπει χρημάτων, δὲν κατώρθωσε νά πραγματοποιήσῃ ποτὲ τὸ ὄνειρό του αὐτὸ καί ἔμεινε μέχρι θανάτου—εὐτυχῶς γιά τὴν ἀνθρωπότητα—συγγραφεῖς καί φτωχοὶ! ...